

Vienuoliktas laiškas

<...> Kalbant apie kalbą, aš prisimčiau neseniai savo kelionę per Japoniją. Japonai labai praktiški ir gudurūs žmonės, jie visados ir iš visko mokos. Tai buvo įdomu, kai Tokijo Seibu auditorijoje salė buvo pilna, jie paprašė, kad skaityčiau lietuviškai. Sakau, gal su vertėju, ar kaip... Ne, jie sako, mes norim girdėti tavo poeziją lietuviškai. Skaityk lietuviškai.

Tai ir skaičiau lietuviškai. Ir per visą laiką negirdėjau nei vieno garselio, nei šnipšt. Visi sėdėjo nuostabiai tyliai ir klausėsi lietuvių kalbos skambesio. Po to porą valandų kalbėjomės tikrai apie kalbą, kaip kalba susirišus su visu tautos būdu, siela, išmintim, atmintim, šaknimis, ir kaip per kalbą viskas perduodama naujom kartom, ir kaip pasidalinama su kitais, kurie visai iš kitur, kaip aš dabar čia, Japonijoje; kaip kalbos skambesys, ritmas, ištarimo niuansai atveria visą potekstinį turinį. Pamesk, prarask kalbą – ir pasidarysi, pamažu, lėtai, jau kitas, ir prapulsi kitame ir kitur.

Jonas Mekas „Laiškai iš Niekur“

Kalba, žodis yra tautos sielos skambesys.